

Évközi 16. vasárnap

Kol 1,24–29

„Testemben egészítem ki...”

24Örömmel szenvedek értetek, és testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az Egyháznak javára. 25Ennek lettem a szolgálója, Isten rendeletéből, amelyet értetek kaptam, hogy az Isten szavát egészen érvényre juttassam: 26Azt a titkot, amely korszakok és nemzedékek óta rejtve volt, s amelyet most szentjeinek kinyilatkoztattott. 27Velük akarta megismertetni az Isten, milyen fönséges gazdagságot rejt a pogányok számára ez a titok: Krisztus bennetek a megdicsőülés reménye. 28Őt hirdetjük, amikor intünk és a teljes bölcsesség birtokában tanítunk mindenkit, hogy minden embert tökéletessé tegyünk Jézus Krisztusban. 29Ezért fáradok és küzdök az ő erejével, amely hatékonyan működik bennem.

Az első versben található kifejezés – ami Krisztus szenvedésének kiegészítésére vonatkozik – rossz fényt vet Krisztus megváltói tevékenységére, úgy tüntetve fel azt, mintha Krisztus megváltása nem lett volna teljes. Itt azonban nem a dogmatikai megváltás áll a mondandó középpontjában, hanem Pál tevékenysége. Mint missziós számos nehézséget kell elviselnie az egyház javára, találkozik egy halom problémával, amelyet nem lehet megoldani, csak elviselni. Ebben az összefüggésben saját szenvedései új értelmet nyernek, felajánlhatja ezeket az egyház, a saját missziója javára. De van a mondatnak egy másik értelme is, amelyre csak életpasztalattal lehet szert tenni. Vannak dolgok, amelyeket csak szenvedés közben értünk meg, és csak szenvedéssel lehet megérteni. Az emberek leginkább menekülnek a testi és a lelki szenvedés elől, pedig ez az állapot kitűnően alkalmas arra, hogy az embereket és a célokat másként szemléljük, mint tettük azt korábban, a szenvedésünk előtt. Aki valamiért kész szenvedni is, azt értékesebbnek tartja a pillanatnyi kényelménél. Sőt az emberi tökéletesség (28. v.) sem képzelhető el szenvedés nélkül.

Pál másutt is beszél az evangélium hirdetőinek nehézségeiről. A Rómaiaknak írt levelében a szenvedés embert formáló hatásáról többet mond: *„De nemcsak ezzel, hanem még szenvedéseinkkel is dicsekszünk, mert tudjuk, hogy a szenvedésből türelem fakad, a türelemből kipróbált erény, a kipróbált erényből reménység. A remény pedig nem csal meg, mert a nekünk ajándékozott Szentlélekkel kiáradt szívünkbe az Isten szeretete”* (5,3–5).

A legfontosabb a szenvedésből fakadó türelem, amit Pál sok esetben megtapasztalt. Szintén ebben a levélben vall Krisztushoz való kötődéséről: „*Ki szakíthat el bennünket Krisztus szeretetétől? Nyomor vagy szűkség? Üldöztetés vagy éhínség, ruhátlanság, életveszély vagy kard?*” (8,35). Mindezek a nehézségek adják az alkalmat arra, hogy Pál megmutassa kötődését mesteréhez, Krisztushoz. A hitéért és egyházáért szenvedő ember Krisztustól kapja az igazi vigasztalást: „*Ő megvigasztal minket minden szomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassuk azokat, akik szomorúak, azt a vigasztalást nyújtva nekik, amelyet ő nyújt nekünk*” (2Kor 1,4).

Minden igehirdető számára különös élmény, amikor a tanított anyag kapcsán találkozik azzal a konfliktussal, amellyel Krisztus is találkozott; találkozik azzal az értetlenséggel, amellyel Krisztus is találkozott, és találkozik, azzal a különös kitaszítottsággal, amellyel Krisztus is oly gyakran találkozott. A hitet nem lehet egyszerűen csak tanítani, mint egy nyelvet vagy a matematikát – a hit tanításához hozzátartozik bizonyos konfliktusok vállalása és elviselése. Az elfogadott hit miatt nem használhatunk minden eszközt a karrierünk védelmében. A hit szabályai és Krisztus által megtanult életmód nem tűr bizonyos megalkuvásokat. Ha megtanultunk vagy megtanítottunk bizonyos viselkedési formákat, de amikor valóban adódik egy konfliktus, kimagyarazzuk azt, és hitünkéből fakadó nehézségek elől meghátrálunk, akkor elveszítjük hitelünket. A hit valóban az Isten rabszolgájává teszi az embert, ahogyan ezt gyakorta emlegette Pál. Persze valaminek ki kell szolgálatnunk magunkat: vagy a hitből fakadó meggyőződésünknek vagy az erőszaknak, a hatalomnak, a szenvedélyeinknek. Választhatunk, hogy melyiknek leszünk a rabszolgái. Mindegyik hatással van életünkre. A hatalom éppúgy meggyötri az embert, mint a Krisztusért és egyházáért hozott áldozat – csak azt másért hozzuk meg és nem az Isten országáért. A szenvedélyeink is szolgáságba tudnak taszítani és meg tudnak gyötörni, de nem nagyon vezetnek sehova. Ha már szenvedni kell, akkor olyanért szenvedjünk, ami építi a belső embert, értékes bennünk és elősegíti Isten országának építését az egyház által.